

gift. — De 1,327 Rd. 35 §, paa Posten 35 g ere udgivne for Havari af 3 Skibe. Det vil erindres, at Handelen aldrig har asureret sine Skibe, men et sin egen Assurandeur, hvilket for en Entreprise, der beskæftiger saa mange Skibe, er meget fordeelig; den har opsamlet et betydeligt Assurandefond, som Staten imidlertid har sequestreret; det er altsaa en Selvfølge, at Assurandeen maa dækkes af Statskassen. At den ikke har lidt derved i de foregaaende Aar, vil sees deraf, at, hvis alle Skibene vare asurerede efter de sædvanlige Regler, vilde det have kostet 19,397 Rd. 21 §, hvorimod det virkelige Havari kun har medtaget 1,327 Rd. 35 §. — Den sidste Post, 213 Rd. 14 §, er en Pension, som først er faldet i Aarets Løb og altsaa ikke ved Budgettets Affattelse kunde være forudsæet.

Hvad den færøiske Handel, som er omhandlet paa den 36te Post, angaaer, da er der en Meerudgift af 118 Rd. 61 §, som for Størstedelen hidrører fra forøgede Skatter og altsaa vil bortfalde, nemlig 110 Rd. 15 §; men, da der tillige i den førnævnte Sum er beregnet Skrivematerialier og Porto, har man troet under Tæt at kunne indstille det til Billiggelse. — Om de 518 Rd. 94 §, som ere Havariomkostninger, gjælder her ved den færøiske Handel ganske det Samme, som nylig er blevet sagt med Hensyn til den grønlandske, og det er altsaa et meget ringere Tab, end det vilde have medført at assurere Skibene hos Assurandecompagnierne. — 17 Rd. 90 § ere udgivne for et Jægerdetachment, som har ledsaget Amtmanden paa Færøerne, og kan det have bidraget til at forøge hans Anseelse paa Derne, ere Pengene vistnok vel anvendte. — Til Thors havns Skandse er udgivet 126 Rd. 44 § udover det i Budgettet ansatte Beløb af 105 Rd.

Justitsministeren: Efter Anmodning af Indenrigsministeren, der ved en Reise, som fræver hans Fraværelse fra Byen, er forhindret fra at være tilstede i Thinget, skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til den Indstilling, som af Udvalget er foreslået med Hensyn til Nr. 18. Denne Indstilling gaaer ud paa, at Udgiften 201 Rd. 9 § passerer for denne Gang. Jeg skal nu ikke tale om, at

Indstillingen synes mindre adæqvart, med Hensyn til at denne Udgift ikke oftere kan forekomme, da de Deputater, fra hvilke Udgiften hidrører, ere bortfaldne; men det, der foranlediger mig til paa Indenrigsministerens Vegne at gjøre en Bemærkning med Hensyn til Posten, er den Censur, som dert er udtalt. Efter den Betydning, som Udvalget lægger i Udtrykket „passerer for denne Gang“, er der altsaa udtalt, at Ministerens Forhold med Hensyn til denne Post staaer paa Grændsen mellem Ansvar og Ikke-Ansvar, og denne Censur anseer Ministeren for mindre beføjet. Det er nemlig vel saa, at i Finantsloven er det bestemt, at de Deputater, som her er Spørgsmaal om, skulle godtgjøres Vedkommende efter Capitelstarten; men denne Bestemmelse i Finantsloven stemmer ikke med den allerhøieste Resolution, hvorved Deputaterne ere tillagte Vedkommende; denne gaaer nemlig ud paa, at de skulle præsteres in natura, og de ere ogsaa enten oppebaarne saaledes, eller, naar dette ikke er skeet, er der ydet Godtgjørelse efter Torvepris. Hvorledes det nu er gaaet til, at denne Bestemmelse desuagtet er kommen ind i Finantsloven, erindrer jeg ikke; men saameget er vist, at den strider mod den Ret til Deputater in natura eller Godtgjørelse for dem efter Torvepriserne, som tilkommer de Paagjældende. Spørgsmaalet er altsaa, om Finantsloven i et saadant Tilfælde skal tages tilfølg, eller om der mere skal tages Hensyn til den Ret, de Vedkommende have. Det maa nu vel erkjendes, at det vilde være forsigtigt af Ministeriet ikke at udbetale disse Summer paa en anden Maade, end Finantsloven bestemmer, og saasnart man blev opmærksom paa, at denne Bestemmelse fandtes i Finantsloven, forholdt Ministeriet sig ogsaa paa denne Maade; men de vedkommende Deputatnydere kunne ikke derfor have tabt den Ret, der tilkommer dem. Ministeriet holder sig overbevist om, at naar de Deputatnydende vilde have gjort deres Ret gjældende ved Domstolene, maatte disse have tillagt dem Godtgjørelse efter Torvepriserne, overensstemmende med den Praxis, der hidtil har fundet Sted. Finantsloven kan ikke betage tredie Mand hans Ret; den kan i alt Fald kun suspendere denne, indtil det ved Dom-